

Arrest

nr. 133 579 van 20 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. DONCK loco advocaat A. DESWAEF en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 januari 2007 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 23 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 mei 2013.

1.3. Op 17 juni 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 111 521 van 8 oktober 2013.

1.4. Verzoeker werd opnieuw gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 mei 2014. Op 13 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 juni 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U vroeg voor een eerste keer asiel aan op 4 januari 2007. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u van Palestijnse origine en moslim te zijn afkomstig uit het vluchtelingenkamp van Ayn al Helwe, gelegen in Libanon. U zou problemen hebben gekregen met een Fatah kolonel, te weten A.(...) a.(...) N.(...), daar u tot tweemaal toe zijn dochter ten huwelijk zou hebben gevraagd. Omwille van deze problemen verliet u op 17 december 2006 Libanon. Op 20 februari 2007 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf genomen, met het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 27 maart 2007 bevestigde het CGVS de beslissing van weigering van verblijf. U diende een verzoekschrift in bij de Raad van State tot schorsing van de ten uitvoerlegging van deze beslissing en de nietigverklaring van deze beslissing op 25 april 2007. Deze vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad van State verworpen op 28 september 2010. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag uw Palestijnse identiteitskaart neer als ook uw UNRWA registratie kaart en tenslotte een oproepingsbevel van de PLO.

U diende een tweede asielaanvraag in op 14 februari 2011. Gezien u geen gevolg gaf aan een oproep van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), namen zij op 30 mei 2011 een beslissing tot afstand van uw asielaanvraag.

U diende een derde asielaanvraag in op 23 augustus 2011. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus daar deze als ongeloofwaardig werden beschouwd. U voegde aan uw eerdere asielmotieven geen nieuwe elementen toe. U stelt voorop in Libanon nog steeds te worden gezocht door Fatah, omwille van de redenen die u in het kader van de voorgaande asielaanvragen hebt uiteengezet en beroept zich op de slechte levensomstandigheden van Palestijnen in Libanon. U beroept zich daarnaast op de algemene veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe. Op 17 juni 2013 nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 juli 2013 diende u tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). In het kader van dit beroep legde u een medisch attest voor van Dr Mansour d.d. 25 juli 2013 en een attest van de Palestinian Human Rights Foundation d.d. 1 september 2013. De RVV vernietigde de beslissing op 8 oktober 2013.

Bij uw derde asielaanvraag legt u uw registratie bij de Libanese autoriteiten neer, uw geboorteakte, een UNRWA opleidingscertificaat, kopies van foto's van gewonde familieleden ten gevolge van een auto-ongeluk, een oproeping van Fatah d.d. 19 januari 2011, een attest van het volkscomité van Ayn al Hilwe d.d. 23 september 2012, een attest van het Volkscomité van 17 januari 2013 in verband met de algemene veiligheidssituatie in Ayn al Hilwe, een medisch attest opgesteld door Dr. Frank Tilmans op 9 mei 2011 en een medisch attest opgesteld door Dr. Mansour op 27 februari 2013 en op 23 mei 2013. U legt verder informatie neer over de situatie van Palestijnen in Libanon in het algemeen en meer in het bijzonder ook na het ontstaan van de vluchtelingencrisis ten gevolge van de burgeroorlog in buurland Syrië. Tenslotte legt u ook een artikel neer afgedrukt van de webpagina Saidanet, dat meer in het bijzonder in gaat op de veiligheidssituatie in de streek rond Saida.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te

genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS 2/05/'13, p. 7). U legde reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uw UNRWA registratie neer. Ofschoon u aangeeft dat in de loop der jaren deze bijstand en bescherming vanwege UNRWA erop achteruit zou zijn gegaan, bevestigt u nadat u werd geconfronteerd met het feit dat uit objectieve informatie blijkt dat UNRWA nog steeds actief is in Ayn al Hilwe en dat er sprake is van minimale bijstand (CGVS 2/05/'13, p. 7). Vast staat dan ook dat er geen sprake kan zijn van de toepassing van artikel 1 D, §2 van de Conventie van Geneve, gezien noch blijkt uit uw verklaringen noch uit de objectieve informatie dat de UNRWA bijstand en bescherming zou zijn opgehouden te bestaan.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. In het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt u in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd (CGVS 2/05/'13, p. 6). Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Bijgevolg mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. U brengt evenwel géén dergelijke elementen naar voren.

U legt ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag de volgende nieuwe elementen voor: een oproeping van Fatah d.d 19 januari 2011, een attest van het volkscomité van Ayn al Hilwa d.d 23 september 2012 en tenslotte een attest van het volkscomité van 17 januari 2013 aangaande de algemene veiligheidssituatie in Ayn al Hilwe. U meent dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in de derde aanvraag met documenten te kunnen herstellen. Echter, wanneer een asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden worden bevonden. Documenten hebben immers pas bewijskracht voor zover zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non in casu*. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook reeds verstoken van enige bewijskracht door de inherente ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat de door u egde documenten niet van dien aard zijn om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen en wel om onderstaande redenen.

In verband met de oproeping van Fatah op 19 januari 2011 dient te worden opgemerkt dat wanneer u werd gevraagd waarom u vooropstelt dat de Kifah al Musalah (de kamppolitie) u zou hebben opgeroepen, terwijl uit het document blijkt dat deze zou zijn opgesteld door het commando van Fatah, meer bepaald de brigade van de martelaar Abu Hassan Salama, u naast de kwestie antwoordt door te stellen dat de oproeping afkomstig is van de Kifah al Musalah (de kamp politie). Fatah en de Kifah al Musalah (de kamppolitie) zijn nochtans in Ayn al Hilwe geen synoniemen (CGVS, p. 10). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de Kifah al Musalah is opgemaakt uit verschillende PLO fracties, onder meer Fatah. In die zin is het dan ook niet correct dat de oproeping van 19 januari 2011, afkomstig zou zijn van de Kifah al Musalah, terwijl duidelijk blijkt dat deze werd opgesteld door Fatah. Dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten u te informeren naar de precieze opsteller van de oproeping, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Bovendien mag het opmerkelijk worden genoemd dat u vijf jaar na uw vertrek, omwille van een persoonlijk dispuut met een commandant van Fatah, plotseling opnieuw een oproeping zou hebben gekregen. U met deze bedenking geconfronteerd, repliceert dat u Libanon heeft verlaten sedert 2006 en dat het mogelijks zou kunnen gaan over een valse beschuldiging (CGVS 2/05/'13, p.11), waarmee u aangeeft niet te weten waarom u precies werd geconvoceerd. Ook deze vaststelling overtuigt allerminst dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

Een tweede schrijven dat u zou hebben gekregen dateert van 23 september 2012 en is afkomstig van het populair volkscomité (Ligan al Shabiya). Vooraleerst dient te worden vastgesteld dat het hier slechts een fax betreft die merkwaardig genoeg werd verstuurd vanuit Saoedi Arabië. U voorts gevraagd waarom u werd gedagvaard door de Kifah al Musalah in januari 2011, terwijl uw familie in september 2012 van het populaire volkscomité een schrijven zou hebben ontvangen waarin wordt gesteld dat uw veiligheidssituatie in Ayn al Hilwe nog steeds precair zou zijn, stelt u dat het een en dezelfde groepering

betreft. De Kifah al Musalah zou zijn opgeheven en nu de naam Ligan al Shabiya dragen (CGVS 2/05/'13, p. 4, p. 11). Deze uitleg faalt naar feiten. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt duidelijk dat de Kifah al Musalah niet werd vervangen door een zogenaamd populair comité. Het kamp telt momenteel twee zelfverkleerde volkscomités (PLO en Tahaluf) en een comité dat bestaat uit de islami(s)tische groeperingen maar dat zichzelf geen volkscomité noemt. Er is bovendien 1 veiligheidscomité dat de PLO-fracties groepeerd, genaamd Kifah al Musalah. Dit orgaan werd inderdaad hervormd. In een eerste stap binnen de hervorming van de PLO-politiemacht namen eind maart 2012 de Palestinian National Security Forces de controle over van militaire hoofdkwartieren en checkpoints van de Palestinian Armed Struggle in Ayn al-Hilwah. U geconfronteerd met het feit dat de Kifah al Musalah aldus niet werd vervangen door het volkscomité, stelt dat u deze info van uw broer zou hebben bekomen, maar er verder niets over weet (CGVS2/05/'13, p. 11). Deze uitleg kan niet als verschoning worden aangenomen. Gezien u vooropstelt in Ayn al Hilwe een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en hiertoe documenten voorlegt, mag van u worden verwacht dat u op zijn minst kan aangeven van wie deze documenten uitgaan. Uw bewering als zou de oproeping van 19 januari 2011 en het schrijven van 23 september 2012, afkomstig zouden zijn van eenzelfde groepering, stemt dan ook niet overeen met inhoud van betreffende documenten, noch met de informatie waarover het CGVS beschikt. De discrepanties tussen uw verklaringen, de door u neergelegde documenten en algemene informatie doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en de authenticiteit van de door neergelegde documenten.

Daarnaast legt u nog een attest neer eveneens afkomstig van het volkscomité van Ayn al Hilwe, opgesteld op 17 januari 2013. Ook de bewijswaarde van dit document is beperkt gezien het slechts een fax betreft die wederom verstuurd werd vanuit Saoedi Arabië. Het schrijven stelt dat gezien de algemene veiligheidssituatie in het kamp, het volkscomité niet in de mogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, aan wie dan ook. Uit dit document valt dan ook bezwaarlijk op te maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot het attest van de Palestinian Human Rights Foundation (Monitor) dat u voorlegde in het kader van uw beroep, kan worden verwezen naar het arrest van de RVV van 8 oktober 2013 waarin wordt gesteld dat dit document de geloofwaardigheid van uw relaas niet kan herstellen daar het een duidelijk gedongen karakter vertoont. Daarnaast benadrukt de RVV dat documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

De overige documenten die u voorlegt te weten, uw registratie bij de Libanese autoriteiten, uw geboortakte als ook een UNRWA opleidingsattest, bevestigen uw herkomst als ook UNRWA registratie, elementen uit uw dossier die niet ter discussie staan. Tot slot legt u nog foto's neer van familieleden die gewond raakten bij een auto-ongeval, een incident dat verder geen uitstaan heeft met uw asielmotieven (CGVS 2/05/'13, p. 9).

De door u neergelegde informatie met betrekking tot de situatie van Palestijnen in Libanon in het algemeen alsook de informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Saida, zijn niet van die aard dat zou kunnen worden besloten dat uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw. Met het louter verwijzen naar de algemene situatie slaagt u er immers niet in concreet aannemelijk te maken dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit Libanon, als ook bij terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie zou bevinden (CGVS 7/05/'14, p. 8). Voorts wil het CGVS er op wijzen dat uw gehoor om uw asielmotieven toe te lichten, op 2 mei 2013 diende te worden stopgezet, daar u verklaarde niet meer in staat te zijn het gehoor verder af te leggen. U werd in dit verband gevraagd een medisch attest voor te leggen teneinde uw cognitieve toestand te attesteren. Tijdens dit gehoor werd het CGVS in het bezit gesteld van een medisch attest daterend van 27 februari 2013. Tijdens datzelfde gehoor werd kenbaar gemaakt dat dit attest kennelijk niet volstond, daar het dateerde van enkele maanden voordien en dus bezwaarlijk kon dienen om uw beperkte cognitieve capaciteiten op 2 mei 2013 te staven. U werd gevraagd om nog diezelfde week het CGVS een dergelijk attest te bezorgen. Op 3 mei ontving het CGVS een schrijven van uw raadsman meester H. Crockart, waarin wederom het attest van 27 februari 2013 werd voorgelegd. Na vervolgens meermaals te hebben gevraagd om een medisch attest voor te leggen om uw toestand te attesteren ten tijden van het gehoor op 2 mei 2013, ontving het CGVS pas op 23 mei een nieuw medisch attest, opgesteld door Dr. Mansour.

Uit dit attest kan evenwel niet worden afgeleid dat u op het ogenblik van het gehoor in staat was om gehoord te worden. Vooraleerst is het attest opgesteld door een gewone huisarts, die vooreerst niet aangeeft op grond waarvan hij tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker lijdt aan een depressie, slapeloosheid en geheugenverlies. Er kan uit dit attest dan ook niet worden afgeleid dat er daadwerkelijk een objectief neuropsychologisch onderzoek werd gevoerd naar uw cognitieve capaciteiten. Het attest vermeldt namelijk niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Het is dan ook niet uitgesloten

dat dit attest werd opgesteld louter op basis van uw verklaringen ten aanzien van uw huisarts. Daarenboven stelt de betreffende arts dat hij u zou hebben gezien na het gehoor, maar nergens uit het attest blijkt wanneer dit consult precies zou hebben plaatsgevonden. Hierdoor kunnen dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de conclusie van de arts dat u niet in staat was om gehoord te worden op 2 mei 2013. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het attest enkele grove taalfouten bevat, wat toch de nodige vraagtekens oproept.

Daarenboven, indien u daadwerkelijk aan het beschreven ziektebeeld lijdt, zou dit toch redelijkerwijs tijdens de loop van het gehoor moeten zijn vastgesteld. Echter, bij de aanvang van het gehoor werd noch door u noch door uw raadsman enige melding gemaakt van het feit dat u omwille van uw toestand niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat u tijdens uw gehoor in staat was om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen. Er werden u eenvoudige en duidelijk vragen gesteld die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Het is pas wanneer er dieper in wordt gegaan op de problemen die u in 2007 zou hebben gekend en wanneer u wordt bevraagd over de nieuwe documenten die u in dit verband heeft voorgelegd, dat u plots niet meer kan antwoorden (CGVS 2/05/'13, p. 10) en het interview wenst stop te zetten (CGVS 2/05/'13, p. 12).

Het CGVS is gelet op bovenstaande vaststellingen van mening dat het door u voorgelegde medische attest niet van die aard is om aan te tonen dat uw medisch toestand of de door u gebruikte medicatie op het ogenblik dat uw gehoor op de zetel van het CGVS plaatsvond uw cognitieve capaciteiten dermate zou aangetast hebben dat het voor u onmogelijk was om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen en het gehoor dan ook diende stopgezet te worden. Uw cognitieve toestand kan dan ook niet worden aangevoerd als verklaring voor de inconsistente verklaringen, noch voor omissies waarmee uw verklaringen zijn behept en waardoor mede uw asielmotieven als ongeloofwaardig worden beschouwd. Integendeel, er kan u een gebrek aansamenwerking worden verweten. Toen u de kans kreeg om uw asielmotieven toe te lichten voor een medewerker van het Commissariaat-generaal, stelde u immers niet meer te willen praten over de problemen die u in 2006 in Libanon zou hebben gekend (CGVS, p. 12). U meermaals gewezen op uw samenwerkingsplicht teneinde een inschatting te kunnen maken van uw vrees, weigert u verder te gaan met het gehoor. Er mag van u als asielzoeker verwacht worden dat u de kansen krijgt om uw nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Het weigeren hiervan trekt de ernst van uw asielaanvraag verder in twijfel.

Met betrekking tot het medisch attest van 25 juli 2013 dat u voorlegde in het kader van uw beroep, kan worden verwezen naar het arrest van de RvV van 8 oktober 2013 waarin wordt gesteld dat het attest werd uitgevaardigd door een gewone huisarts, die niet aangeeft op grond waarvan hij tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker onder meer lijdt aan een depressie, slapeloosheid, geheugenverlies en schizofrenie. Evenmin bleek uit het attest dat er daadwerkelijk een objectief neuropsychologisch onderzoek werd gevoerd naar uw cognitieve vaardigheden, noch kon eruit worden afgeleid dat u op het ogenblik van het gehoor niet in staat was om gehoord te worden.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er

immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon blijkt voorts geen invloed te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. Het kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel uw individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo verklaarde u dat u het financieel goed had in het kamp (CGVS 2/05/'13, p. 8). Uw vader was een zelfstandig bouwaannemer die mensen in dienst had. Na het einde van de burgeroorlog begin jaren 90, werkte hij mee aan de wederopbouw van Libanon. Hij was meer bepaald betrokken bij de uitbouw van irrigatienetwerken. Uw vader voerde ook enkele opdrachten uit voor UNRWA zoals de bouw van het ziekenhuis Nida al Insani (CGVS 7/05/'14, p. 3-4). U werkte samen met uw broers, I.(...) en S.(...), in de bouwonderneming van uw vader. Uw vader was eigenaar van onroerend goed in Ain Al Hilwe. Uw broers breidden de woning uit met twee appartementen voor hun gezinnen. Uw broer R.(...) vestigde zich buiten het kamp, meer bepaald in Saida stad alwaar hij een huis huurt samen met zijn echtgenote. Hij is werkzaam op een boorplatform in de Emiraten en keert slechts een keer in de zes maanden terug naar Libanon om er bij zijn familie te verblijven. Uw zus R.(...) is gehuwd met M.(...) D.(...) een vastgoedontwikkelaar uit de regio van Saida. Uw broer S.(...) krijgt werkopdrachten van uw schoonbroer. Uw broer I.(...) is ten gevolge van een auto-ongeval, arbeidsongeschikt geworden. Hij baat thans een cafeetje uit in de buurt van het UNRWA kantoor (CGVS 7/05/'14, p. 3- 6). U gaf aan dat u in tegenstelling tot in België, iemand was met aanzien in Ain al Hilwe, dat u uw hele familie onderhield, dat u er geen problemen had (CGVS 1/05/'13, p. 8, 12). Tenslotte bleek u daarenboven nog eens over de financiële mogelijkheden te beschikken om Libanon daadwerkelijk te verlaten. Feiten die eens te meer onderschrijven dat u zich, voorafgaand aan uw vertrek uit Ain al Hilwe niet een situatie bevond waarin u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. U verklaarde evenwel dat de financiële situatie van uw familie na uw vertrek zou zijn verslechterd daar uw inkomen was weggefallen. Ook het ongeval van I.(...) en zijn daaropvolgende arbeidsongeschiktheid maakte dat de familie op minder inkomsten kon rekenen (CGVS 7/05/'14, p. 6). Toch kon uw familie rekenen op financiële ondersteuning, zij het in beperktere mate na zijn huwelijk, van uw broer R.(...) die werkzaam is in de Emiraten. Ook uw schoonbroer M.(...) D.(...) ondersteunt uw familie op financieel vlak. Zo haalde u concreet het voorbeeld aan van uw broer Ibrahim wiens hospitalisatie werd bekostigd door uw schoonbroer na zijn auto-ongeval (CGVS 7/05/'14, p. 7). Voor wat betreft de impact van de Syrische crisis op de leefomstandigheden in het kamp geeft u aan dat de veiligheidssituatie er op achteruit is gegaan en dat het kamp nog dichter bevolkt is dan reeds het geval was, ten gevolge van de vluchtelingen uit Syrië die zich in het kamp zijn komen vestigen (CGVS 7/05/'14, p. 9). U stelt dat de politieke gespannen situatie maakt dat investeringen in Libanon achterwege blijven. Uw schoonbroer die werkzaam is in de sector van vastgoedontwikkeling, merkt de gevolgen op financieel vlak. U verklaart evenwel dat er thans nog steeds werk is ofschoon het in volume zou zijn afgenomen. Uw broer S.(...) werkt momenteel nog steeds in opdracht van uw schoonbroer (CGVS 7/05/'14, p. 7). Uit uw verklaringen kan dan ook worden opgemaakt dat, ofschoon de influx van vluchtelingen uit Syrië, ook gevolgen heeft voor uw familie, u thans in Ain al Hilwe over een familiaal vangnet beschikt dat in staat is om familieleden in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Dient hieraan te worden toegevoegd dat uw UNRWA registratie en registratie bij de Libanese autoriteiten bovendien maakt dat u in de mogelijkheid verkeerd om het vluchtelingenkamp en Libanon te verlaten als ook weer toegang te krijgen tot het Libanees grondgebied zoals blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Tenslotte stelt u dat uw familie nog steeds beroep kan doen op de medische zorg die UNRWA verstrekt en de sociale diensten, zoals onderwijs die er door UNRWA worden georganiseerd (CGVS 7/05/'14, p. 8).

Uit uw verklaringen kan dan ook bezwaarlijk worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten of er om die redenen thans niet naar terug zou kunnen keren. U bracht geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon,

persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlines in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Voor wat betreft de situatie in Ain al Hilwe dient te worden opgemerkt dat ofschoon er ook hier sprake is van een oplopende spanning tussen rivaliserende politieke fracties en deze ook reeds verschillende keren is uitgemond in gewelddadige incidenten, er gedurende deze confrontaties nauwelijks sprake is van willekeurig geweld met veel burgerslachtoffers tot gevolg (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014, p. 25-27).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1D van de Conventie van Genève, de artikelen 55/2 en

57/6 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betoogt verzoeker in een eerste onderdeel – aangaande de uitsluiting van de vluchtelingenstatus – dat situaties zoals ‘zich niet (opnieuw) onder de bescherming kunnen plaatsen’ en ‘gebrek aan effectieve bescherming bij terugkeer’ eveneens vallen onder artikel 12, eerste lid, a) tweede volzin van de Kwalificatierichtlijn. Volgens verzoeker wordt zijn standpunt bevestigd door arrest nr. 103 506 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 mei 2013, door als centrale vraag naar voren te schuiven of een Palestijn die genoot van bescherming of bijstand van de UNRWA zich opnieuw onder deze bijstand of bescherming kan plaatsen. Het betreffende arrest werd vernietigd omdat de Raad op grond van de oude informatie in het Cedoca-document niet bij machte was om na te gaan of het op dit ogenblik voor Palestijnen mogelijk is om terug te keren naar Libanon. Het Syrisch gewapend conflict en de ermee gepaard gaande vluchtelingenstroom, maar nu ook uiterst recent de nieuwe uitbarsting tussen Israël en Palestina, hebben immers ongetwijfeld gevolgen voor de buurlanden en dus op de afgifte van een reistitel door de Libanese autoriteiten in België. Verzoeker wijst erop dat in de “COI Focus: Libanon: terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon” van 23 augustus 2013 reeds te lezen stond dat *“Volgens de rapportering van Human Rights Watch (HRW) de toegang tot Libanees grondgebied voor Palestijnse vluchtelingen uit Syrië aan de grens geweigerd wordt, dit sinds 6 augustus 2013. (...)”* Nu deze beperking al reeds een jaar geleden genomen werd, terwijl er nu nog meer vluchtelingen onderweg zijn en de situatie werkelijk rampzalig is, ziet men niet direct in dat er daarin een verandering zal gebracht worden, aldus verzoeker, die terzake nog verwijst naar het artikel *“Families ripped apart as Palestinian refugees from Syria denied entry to Lebanon”* van Amnesty International van 1 juli 2014. Het is volgens verzoeker bijgevolg niet vaststaand dat hem door de Libanese autoriteiten in België een reistitel zal worden uitgereikt zodat hij kan terugkeren naar Libanon om er zich opnieuw onder de bescherming en/of bijstand van UNRWA te plaatsen.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten te verifiëren of de bescherming vanwege de UNRWA in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe actueel nog effectief is. Verzoeker citeert uit de *“COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen”* van 29 januari 2014 en stelt dat een toename van de vluchtelingen in Libanon een grote invloed heeft op de bijstand en de bescherming van de UNRWA. Er bestaat een risico op “spillover” van het Syrisch conflict naar de buurlanden. Op dit ogenblik worden er grensdorpen meegezogen in het conflict, wapensmokkel en -handel in de Libanese grensgebieden floreert en Hezbollah heeft zich in het conflict gemengd. Dit blijkt uit meerdere bronnen waaronder het ICRC, de VN en International Crisis Group. Verzoeker betwist de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde stelling dat uit de beschikbare informatie (UNRWA document “Syria Crisis Response januari-juni 2013 en juli-december 2013”) duidelijk blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker stelt zich de vraag of de juistheid van deze informatie nog wel kan worden gehandhaafd gezien de intensiteit van het Syrische gewapend conflict en de ermee gepaard gaande gevolgen voor Libanon. De situatie die door het Commissariaat-generaal wordt weergegeven in haar informatie is deze van meer dan zes maanden geleden terwijl het Syrisch conflict sindsdien nog sterk is toegenomen. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar twee artikelen gepubliceerd op de website van de UNRWA in juli 2013 en naar een artikel van 6 juli 2014 op de website van UNRWA. Hij citeert voorts opnieuw uit hoger aangehaalde *“COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen”* van 29 januari 2014 waarin bevestigd wordt dat ondanks de aanwezigheid en het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrische conflict in de buurlanden te kunnen opvangen, de actuele toestand in het kamp Ayn al-Helwe, waar verzoeker verbleef, kritisch is. Daarnaast moeten de vluchtelingenkampen het hoofd bieden aan de toenemende onveiligheid en gewelddadige incidenten. De onveiligheid die moeilijk beheersbaar is en de aanzienlijke afname in de steunuitkeringen vanwege UNRWA binnen het kamp Ayn al-Helwe als gevolg van de Syrische vluchtelingencrisis hebben volgens verzoeker wel degelijk als consequentie dat hij, indien hij terug naar daar zou moeten keren, in een mensonwaardige situatie zou verkeren. Verzoeker betwist niet de aanwezigheid van UNRWA ter plaatse en de inzet om de nodige bijstand en bescherming te verlenen, doch hij meent dat hij ongetwijfeld in een mensonwaardige situatie zal terecht komen gezien de kolossale taak die UNRWA actueel is toegewezen en het gebrek aan voldoende middelen. Het Commissariaat-generaal maakt dan ook niet aannemelijk dat hij op heden van een effectieve bescherming en/of bijstand vanwege de UNRWA kan genieten in het geval hem een reispas zou worden uitgereikt, aldus verzoeker.

In een tweede onderdeel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat uit zijn relaas en situatie duidelijk blijkt dat zowel het risico op ernstige schade bedoeld in punt b) als in punt c) van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet dient onderzocht te

worden. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal bij de beoordeling van het risico op ernstige schade zoals bedoeld in punt b) zowel de *“COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen”* van 29 januari 2014 als zijn antwoorden tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal over het hoofd ziet. Verzoeker stelt dat uit talrijke bronnen overduidelijk blijkt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp van Ayn al-Helwe erbarmelijk zijn, citeert terzake uit de *“COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen”* van 29 januari 2014 en verwijst verder naar verschillende stukken bij het verzoekschrift gevoegd die enerzijds handelen over de leefomstandigheden in het kamp (stuk 3 *“Syria unrest spills into Palestinian refugee camps in Lebanon”* van 5 februari 2014; stuk 4 *“MAP-UNRWA partnership in Ein el-Hilwe, Lebanon: the impact of increased population on camp clinics”* van 15 april 2014) en anderzijds over de precare veiligheidssituatie (stuk 5 *“Sept blessés lors de heurts dans un camp de réfugiés palestiniens au Liban”* van 13 mei 2014; stuk 6 *“Extremists flocking to Ain al-Hilweh”* van 8 februari 2014). Verzoeker volhardt verder in zijn verklaringen, die volgens hem voldoende aantonen dat zijn eigen familie ook getroffen is door economische problemen en de impact heeft ondervonden van de verslechterde veiligheidssituatie, en meent dat in de bestreden beslissing geen duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen zijn voormalige (financiële) situatie en de tegenwoordige (financiële) situatie van zijn familie, terwijl deze aanzienlijk is veranderd omwille van een combinatie van persoonlijke (overlijden van zijn vader en schoonbroer en auto-ongeluk van zijn broer) en objectieve (impact van de Syrische vluchtelingencrisis op Libanon en meer specifiek, op de Palestijnse vluchtelingenkampen van Libanon) factoren. Er werd volgens verzoeker evenmin voldoende rekening gehouden met de aanzienlijke tijd die al verstreken is sinds hij het vluchtelingenkamp van Ayn al-Helwe verlaten heeft (meer dan 8 jaar), waardoor hij zich moeilijk de werkelijke situatie kan inbeelden en dus minder details heeft gegeven dan verwacht tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal. Verzoeker merkt in dit verband nog op dat zijn familie het in het verleden misschien beter had dan andere doch zij op dat moment hun kinderen al niet naar de universiteit konden sturen omdat het te duur was en dat het duidelijk is dat de enkele steun van zijn broer R., die nu ook zelf een familie heeft die hij moet onderhouden, en van zijn schoonbroer, die een pak minder werk heeft dan vroeger omwille van de aangehaalde veiligheids- en economische problemen, volkomen onvoldoende is om enige waarborg te bieden op financieel vlak van zijn gehele familie, hijzelf inbegrepen. Daarbovenop vormt de actuele veiligheidssituatie maar ook de gezondheidstoestand en hygiëne in het kamp een werkelijk beletsel opdat hij een waardig leven zou leiden indien hij daar naar toe zou moeten terugkeren, aldus nog verzoeker.

Verzoeker betwist voorts de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op ernstige schade zoals bedoeld in punt c) van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Hij werpt op dat alle indicatoren wijzen op een verhoogd geweldniveau in heel het land, inbegrepen in de vluchtelingenkampen waaronder Ayn al-Helwe, en op het spillover effect van het Syrisch conflict. Verzoeker verwijst hierbij naar de artikelen *“Oorlog in Syrië en Irak dreigt Libanon mee te sleuren”* van 24 juni 2014 (stuk 7), *“Vers une guerre Hezbollah/Palestiniens au Liban?”* van 19 januari 2014 (stuk 8), *“Grootste bedreigingen sinds Koude Oorlog: Syrië, Irak en Libanon”* van 7 februari 2014 (stuk 9), het rapport *“Lebanon: All attacks targeting civilians must stop”* van Amnesty International van 21 november 2013 (stuk 10) en het artikel *“Conflit israélo-palestinien: une roquette tirée du Liban vers le nord d’Israël, premiers blessés au sud du pays”* van 11 juli 2014 (stuk 11). Voor wat betreft de veiligheidssituatie in de vluchtelingenkampen en meer bepaald Ayn al-Helwe, verwijst verzoeker opnieuw naar de *“COI Focus: Libanon: De actuele veiligheidssituatie in Libanon”* van 25 april 2014 en herhaalt hij dat de actuele veiligheidssituatie in Libanon, en in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe nog specifiek, sterk onderhevig is aan en wordt beïnvloed door het gewapend conflict in Syrië, maar nu mogelijks ook door de nieuwe uitbarsting tussen Israël en Palestina.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Syria unrest spills into Palestinian refugee camps in Lebanon”* van Ma’an News Agency van 5 februari 2014, het artikel *“MAP-UNRWA partnership in Ein el-Hilwe, Lebanon: the impact of increased population on camp clinics”* van 15 april 2014, het artikel *“Sept blessés lors de heurts dans un camp de réfugiés palestiniens au Liban”* van 13 mei 2014, het artikel *“Extremists flocking to Ain al-Hilweh”* van The Daily Star van 8 februari 2014, het artikel *“Oorlog in Syrië en Irak dreigt Libanon mee te sleuren”* van Mondiaal Nieuws van 24 juni 2014, het artikel *“Vers une guerre Hezbollah/Palestiniens au Liban?”* van 19 januari 2014, het artikel *“Grootste bedreigingen sinds Koude Oorlog: Syrië, Irak en Libanon”* van Trouw van 7 februari 2014, het rapport *“Lebanon: All attacks targeting civilians must stop”* van Amnesty International van 21 november 2013 en het artikel *“Conflit israélo-palestinien: une roquette tirée du Liban vers le nord d’Israël, premiers blessés au sud du pays”* van Le Huffington Post van 11 juli 2014.

Bij schrijven van 6 oktober 2014 laat verzoeker aan de Raad een aantal documenten geworden die evenwel niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken worden dan ook niet in overweging genomen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zijn vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid, hij in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd en hij geen nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is, zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) zijn gehoor op 2 mei 2013 diende te worden stopgezet op zijn vraag daar hij verklaarde niet meer in staat te zijn het gehoor verder af te leggen doch de door hem voorgelegde medische attesten niet van die aard zijn om aan te tonen dat zijn medische toestand of de door hem gebruikte medicatie op het ogenblik dat zijn gehoor plaatsvond zijn cognitieve capaciteiten dermate zou aangetast hebben dat het voor hem onmogelijk was om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen en het gehoor dan ook diende stopgezet te worden, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, hij noch zijn raadsman bij aanvang van het gehoor enige melding hebben gemaakt van het feit dat hij omwille van zijn toestand niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen en uit het gehoorverslag bovendien blijkt dat hij tijdens zijn gehoor in staat was om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen en hij pas toen er dieper in wordt gegaan op de problemen die hij in 2007 zou hebben gekend en wanneer hij wordt bevraagd over de nieuwe documenten die hij in dit verband heeft voorgelegd plots niet meer kan antwoorden en het gehoor wenst stop te zetten zodat hem een gebrek aan samenwerking kan worden verweten, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen naar Syrië geen invloed blijkt te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied, (v) uit zijn verklaringen blijkt dat hij het financieel goed had in het kamp, dat hij er in tegenstelling tot België iemand was met aanzien, dat hij zijn hele familie onderhield en dat hij er geen problemen had, hij daarenboven over de financiële mogelijkheden bleek te beschikken om Libanon daadwerkelijk te verlaten, feiten welke eens te meer onderschrijven dat hij zich niet in een situatie bevond waarin hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, uit zijn verklaringen tevens kan worden opgemaakt dat, ofschoon de influx van vluchtelingen uit Syrië ook gevolgen heeft voor zijn familie, hij thans in Ayn al-Helwe over een familiaal vangnet beschikt dat in staat is om familieleden in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, zijn UNRWA registratie en registratie bij de Libanese autoriteiten bovendien maakte dat hij in de mogelijkheid verkeert om het vluchtelingenkamp en Libanon te verlaten alsook weer toegang te krijgen tot het Libanees grondgebied en hij tenslotte stelt dat zijn familie nog steeds beroep kan doen op de medische zorg die UNRWA verstrekt en de sociale diensten zoals onderwijs die er door UNRWA worden georganiseerd zodat uit zijn verklaringen dan ook bezwaarlijk kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten of er om die redenen thans niet naar terug zou kunnen keren en hij geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Helwe in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 juni 2014 (CG nr. 0710114Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.6. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die

bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat de door hem ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag nieuwe elementen (een oproeping van Fatah d.d. 19 januari 2011, een attest van het volkscomité van Ayn al-Helwe d.d. 23 september 2012 en tenslotte een attest van het volkscomité d.d. 17 januari 2013 aangaande de algemene veiligheidssituatie in Ayn al-Helwe) niet van dien aard zijn om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, op geen enkele wijze tracht te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook onverminderd gehandhaafd. Hetzelfde geldt voor de motivering in de bestreden beslissing aangaande het attest van de Palestinian Human Rights Foundation (Monitor), verzoekers registratie bij de Libanese autoriteiten, zijn geboorteakte als ook een UNRWA opleidingsattest en foto's van familieleden die gewond raakten bij een auto-ongeval. Ook de motivering omtrent de door verzoeker neergelegde medische attesten en het verloop van het gehoor voor het Commissariaat-generaal op 2 mei 2013 tracht verzoeker op geen enkele manier te weerleggen. Het geheel van deze motieven wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.11. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*" d.d. augustus 2013, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn, wat bij verzoeker het geval is (administratief dossier, stuk 21, Documenten: Palestijnse identiteitskaart en UNRWA 'registration card'). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de COI Focus "*Libanon: Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*" d.d. 23 augustus 2013 blijkt wel degelijk dat de oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het

grondgebied. Verzoeker meent dat uit de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie én uit het door hem voorgelegde artikel van Amnesty International wel degelijk blijkt dat het niet vaststaand is dat de Libanese autoriteiten hem een reispas zullen leveren zodat hij kan terugkeren, maar verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat de informatie die hij aanhaalt Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betreft en dat deze informatie stelt dat de toegang tot Libanees grondgebied voor Palestijnse vluchtelingen uit Syrië aan de grens geweigerd wordt. Het betreft hier de situatie van Palestijnen die, om de oorlogssituatie in Syrië te ontvluchten, de Syrisch-Libanese grens oversteken. Deze informatie is dan ook niet van toepassing op verzoeker, een in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijn. Vooralsnog zijn er geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de Libanese autoriteiten hem geen reisdocumenten zouden geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie administratief dossier, stuk 14). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om een reispas te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (*UNRWA Syria Regional Response Plan 2014*) alsook uit een recent rapport van de UNRWA toegevoegd aan onderhavige verweernota (*Syria Regional Crisis Response januari-december 2014, mid-year review*), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de "*COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen*" van 29 januari 2014 en naar artikelen op de website van de UNRWA van juli 2014 om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, waaronder Ayn al-Helwe, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal. De Raad treedt hierbij verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon en in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond. Waar verzoeker stelt dat hij bij terugkeer ongetwijfeld in een mensonwaardige situatie terecht komt gezien de kolossale taak die UNRWA actueel is toegewezen en het gebrek aan voldoende middelen en hij hiertoe verwijst naar verschillende stukken bij het verzoekschrift gevoegd die enerzijds handelen over de leefomstandigheden in het kamp (stuk 3 "*Syria unrest spills into Palestinian refugee camps in Lebanon*" d.d. 05/02/14; stuk 4 "*MAP-UNRWA partnership in Ein el-Hilwe, Lebanon: the impact of increased population on camp clinics*" d.d. 15/04/2014) en anderzijds over de preciaire veiligheidssituatie (stuk 5 "*Sept blessés lors de heurts dans un camp de réfugiés palestiniens au Liban*" d.d. 13/05/2014; stuk 6 "*Extremists flocking to Ain al-Hilweh*" d.d. 08/02/14), stelt de Raad vast dat uit stuk 3 en stuk 4 inderdaad blijkt dat, net zoals kan worden afgeleid uit de bestreden beslissing, de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe erbarmelijk kunnen zijn. In de bestreden beslissing wordt echter eveneens benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft en dat het dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dat men concreet dient aannemelijk te maken dat verzoeker een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen: "*Zo verklaarde u dat u het financieel goed had in het kamp*

(CGVS 2/05/'13, p. 8). Uw vader was een zelfstandig bouwaannemer die mensen in dienst had. Na het einde van de burgeroorlog begin jaren 90, werkte hij mee aan de wederopbouw van Libanon. Hij was meer bepaald betrokken bij de uitbouw van irrigatienetwerken. Uw vader voerde ook enkele opdrachten uit voor UNRWA zoals de bouw van het ziekenhuis Nida al Insani (CGVS 7/05/'14, p. 3-4). U werkte samen met uw broers, Ibrahim en Shadi, in de bouwonderneming van uw vader. Uw vader was eigenaar van onroerend goed in Ain Al Hilwe. Uw broers breidden de woning uit met twee appartementen voor hun gezinnen. Uw broer Rami vestigde zich buiten het kamp, meer bepaald in Saida stad alwaar hij een huis huurt samen met zijn echtgenote. Hij is werkzaam op een boorplatform in de Emiraten en keert slechts een keer in de zes maanden terug naar Libanon om er bij zijn familie te verblijven. Uw zus Randa is gehuwd met Mohammed Darragh een vastgoedontwikkelaar uit de regio van Saida. Uw broer Shadi krijgt werkopdrachten van uw schoonbroer. Uw broer Ibrahim is ten gevolge van een auto-ongeval, arbeidsongeschikt geworden. Hij baat thans een cafeetje uit in de buurt van het UNRWA kantoor (CGVS 7/05/'14, p. 3- 6). U gaf aan dat u in tegenstelling tot in België, iemand was met aanzien in Ain al Hilwe, dat u uw hele familie onderhield, dat u er geen problemen had (CGVS 1/05/'13, p. 8, 12). Tenslotte bleek u daarenboven nog eens over de financiële mogelijkheden te beschikken om Libanon daadwerkelijk te verlaten. Feiten die eens te meer onderschrijven dat u zich, voorafgaand aan uw vertrek uit Ain al Hilwe niet een situatie bevond waarin u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. U verklaarde evenwel dat de financiële situatie van uw familie na uw vertrek zou zijn verslechterd daar uw inkomen was weggefallen. Ook het ongeval van Ibrahim en zijn daaropvolgende arbeidsongeschiktheid maakte dat de familie op minder inkomsten kon rekenen (CGVS 7/05/'14, p. 6). Toch kon uw familie rekenen op financiële ondersteuning, zij het in beperktere mate na zijn huwelijk, van uw broer Rami die werkzaam is in de Emiraten. Ook uw schoonbroer Mohammed Darragh ondersteunt uw familie op financieel vlak. Zo haalde u concreet het voorbeeld aan van uw broer Ibrahim wiens hospitalisatie werd bekostigd door uw schoonbroer na zijn auto-ongeval (CGVS 7/05/'14, p. 7). Voor wat betreft de impact van de Syrische crisis op de leefomstandigheden in het kamp geeft u aan dat de veiligheidssituatie er op achteruit is gegaan en dat het kamp nog dichter bevolkt is dan reeds het geval was, ten gevolge van de vluchtelingen uit Syrië die zich in het kamp zijn komen vestigen (CGVS 7/05/'14, p. 9). U stelt dat de politieke gespannen situatie maakt dat investeringen in Libanon achterwege blijven. Uw schoonbroer die werkzaam is in de sector van vastgoedontwikkeling, merkt de gevolgen op financieel vlak. U verklaart evenwel dat er thans nog steeds werk is ofschoon het in volume zou zijn afgenomen. Uw broer Shadi werkt momenteel nog steeds in opdracht van uw schoonbroer (CGVS 7/05/'14, p. 7).” Aangaande de impact van de Syrische crisis op de leefomstandigheden in het kamp wordt er voorts specifiek gesteld dat, ofschoon dat de influx van vluchtelingen uit Syrië ook gevolgen heeft voor verzoekers familie, verzoeker thans in Ayn al-Helwe over een familiaal vangnet beschikt dat in staat is om familieleden in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Tenslotte stelde verzoeker dat zijn familie nog steeds beroep kan doen op de medische zorg die UNRWA verstrekt en de sociale diensten, zoals onderwijs die er door UNRWA worden georganiseerd (CGVS 7/05/14, p. 8). Uit het voorgaande blijkt dat er in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift pretendeert, wel degelijk rekening werd gehouden met zowel zijn financiële situatie vóór zijn vertrek als met de huidige financiële situatie van zijn familie. Waar verzoeker nog stelt dat het duidelijk is dat de enkele steun van zijn broer R. en van zijn schoonbroer volkomen onvoldoende is om enige waarborg te bieden op financieel vlak van zijn gehele familie, hemzelf inbegrepen, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat ook zijn broer S. momenteel werkt, namelijk in opdracht van zijn schoonbroer, en dat zijn broer I. een cafeetje uitbaat. De algemene informatie vervat in stuk 3 en stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift is niet van dien aard om de concrete motivering terzake aangaande verzoekers individuele situatie te weerleggen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat uit verzoekers verklaringen bezwaarlijk kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten of er om die redenen thans niet naar terug zou kunnen keren en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling

een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie*” d.d. 25 april 2014) inderdaad dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio’s Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio’s vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Voor wat betreft de situatie in Ayn al-Helwe dient te worden opgemerkt dat ofschoon er ook hier sprake is van een oplopende spanning tussen rivaliserende politieke fracties en deze ook reeds verschillende keren is uitgemond in gewelddadige incidenten, er gedurende deze confrontaties geen sprake is van willekeurig geweld met veel burgerslachtoffers tot gevolg. Bovendien treden de verschillende partijen en strekkingen in Ayn al-Helwe, inclusief salafistische groeperingen, bij conflicten tussen groepen onderling, met elkaar in dialoog niet alleen om conflicten op te lossen, maar ook vanuit een gemeenschappelijk streven naar normaliteit, orde en veiligheid in het kamp (zie COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie*” d.d. 25 april 2014, 25-27).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de stelling dat alle indicatoren wijzen op een verhoogd geweldniveau in heel het land, inbegrepen in de vluchtelingenkampen waaronder Ayn al-Helwe, en op het spillover effect van het Syrisch conflict, noch de door verzoeker bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is van die aard om de grondige

analyse van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal te wijzigen, maar bevestigt juist deze analyse. Zo handelen de artikelen "*Sept blessés lors de heurts dans un camp de réfugiés palestiniens au Liban*" en "*Extremists flocking to Ain al-Hilweh*" (stukken 5 en 6) over de verslechterde veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe. Het internetartikel "*Oorlog in Syrië en Irak dreigt Libanon mee te sleuren*" (stuk 7) handelt over een aanslag door een zelfmoordterrorist in de Bekaa vallei, waarbij 2 doden en een aantal gewonden vielen en heeft het verder over het gevaar van slapende terreurcellen en de gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog in Libanon. Ook de internetartikelen "*Vers une guerre Hezbollah/Palestiniens au Liban?*" en "*Grootste bedreigingen sinds Koude Oorlog: Syrië, Irak en Libanon*" (stukken 8 en 9), die trouwens dateren van vóór de COI Focus van 25 april 2014, handelen over de gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog in Libanon, terreuraanslagen en sektarisch geweld. De publicatie van Amnesty International (stuk 10) dateert eveneens van vóór de COI Focus van 25 april 2014 en handelt over terreuraanslagen. Uit het persartikel "*Conflit israélo-palestinien: une roquette tirée du Liban vers le nord d' Israël, premiers blessés au sud du pays*" (stuk 11) blijkt dan weer onder meer dat het Israëliëse leger 25 obussen heeft afgevuurd richting het zuiden van Libanon en dit als antwoord op een raket afgevuurd vanuit het zuiden van Libanon. De Raad stelt vast dat deze persartikels in dezelfde lijn liggen als de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en aldus niet van die aard is om de analyse van de veiligheidssituatie in Libanon in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te weerleggen, noch de informatie waarop deze analyse is gebaseerd. Verzoeker toont aan de hand van deze informatie niet aan dat er in Libanon in het algemeen of in Ayn al-Helwe in het bijzonder actueel sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw gehoor teneinde bijkomend onderzoek te doen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS